
[2013-37-RE](#)

CAUSA 2013-37-RE

Aute del Tribunal Constitucional del 2-12-2013 relatiu al recurs d'empara 2013-37-RE

Número de registre 491-2013. Recurs d'empara

Aute del 2 de desembre del 2013

BOPA núm. 60, del 18 de desembre del 2013

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, l'11 d'octubre del 2013, per la representació processal del Sr. Jean-Pierre, René, Guy Debliquis, del Sr. Marcel Duedra Grau, del Sr. Agustín Lois Fernández i dels consorts Ramon Porqueres Guitart i Lúdia Trullà Ruf, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 19 de juny del 2013 i contra l'aute del 20 de setembre del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la nul·litat de les resolucions objecte de recurs i que determini l'existència de l'obligació del Govern d'indemnitzar els recurrents de la manera que se sol·licitava en el recurs d'apel·lació. També demana que es condemni el Govern al pagament de les costes processals ocasionades en aquest procediment, inclosos els honoraris d'advocat, de procurador i de pèrits;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 4 de novembre del 2013;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Carles Viver Pi-Sunyer;

Antecedents

Primer

El Sr. Jean-Pierre, René, Guy Debliquis, el Sr. Marcel Duedra Grau, el Sr. Agustín Lois Fernández i els consorts Ramon Porqueres Guitart i Lúdia Trullà Ruf van presentar una demanda contra Govern

en què sol·licitaven la condemna de l'Administració General a pagar-los una indemnització pels perjudicis derivats de la construcció en una zona immediata a les seves propietats de l'estació depuradora d'aigües residuals nord-occidental de La Massana (EDAR).

Segon

El 22 de maig del 2012, la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va dictar una sentència mitjançant la qual desestimava aquesta demanda. De manera molt substancial va considerar que el simple fet d'haver construït en aquell lloc la depuradora no es podia considerar un perjudici i per tal com que les propietats no s'havien transmès, la pèrdua de valor d'aquestes propietats no constituïa un perjudici efectiu i cert.

Tercer

La representació processal dels demandants va interposar un recurs d'apel·lació contra la decisió de la primera instància i, el 19 de juny del 2013, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què desestimava el recurs esmentat.

Quart

La representació processal dels demandants va presentar, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions contra la sentència de la Sala Administrativa per tal com considerava que s'havia vulnerat el dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Cinquè

El 20 de setembre del 2013, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute mitjançant el qual desestimava l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat.

Sisè

L'11 d'octubre del 2013, la representació processal del Sr. Jean-Pierre, René, Guy Debliquis, del Sr. Marcel Duedra Grau, del Sr. Agustín Lois Fernández i dels consorts Ramon Porqueres Guitart i Lídia Trullà Ruf, va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 19 de juny del 2013 i contra l'aute del 20 de setembre del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

En primer lloc, aquesta part discrepa dels raonaments continguts en la sentència del Tribunal Superior de Justícia en relació amb el fet que la reclamació es va produir quan encara no s'havien conclòs les obres de l'EDAR i no es podia conèixer, per tant, si el seu funcionament produiria alguna molèstia efectiva i significativa que disminuís el valor de les propietats dels recurrents i amb el fet que la normativa aplicable al projecte de l'EDAR no establí una distància mínima amb els immobles propers.

Segons el parer d'aquesta part, això demostra que el Tribunal Superior de Justícia no va tenir en compte, ni va valorar degudament el dictamen pericial realitzat pel pèrit arquitecte designat pel Tribunal de Batlles. D'aquest dictamen se'n deriva que una distància mínima de seguretat és necessària en la construcció i l'establiment d'una EDAR, ja que hi ha greus riscos per la salut i importants malestars, atesa la pol·lució mediambiental, que tot i poder-se reduir amb diferents

tècniques, resulta impossible d'eliminar completament.

En segon lloc, destaca que el Tribunal Superior de Justícia declara que si s'haguessin acceptat incondicionalment les conclusions de l'informe pericial esmentat, s'hagués hagut d'invalidar el projecte. Tanmateix, aquesta conclusió va ser descartada per la sentència del 22 de setembre del 2013 d'aquesta mateixa Sala en què es va declarar que el Govern s'havia esforçat en conciliar la necessitat de realitzar noves instal·lacions i la voluntat de limitar els efectes d'aquests treballs sobre la població veïna.

Per consegüent, Aquest Tribunal no va valorar les proves, ja que podrien no ser convenients per a la seva jurisprudència. Això implica una greu vulneració del dret a la jurisdicció dels recurrents.

Aquesta part afegeix, que l'argumentació del Tribunal Superior de Justícia es contradiu i es troba en el camp de l'absurd, ja que si el motiu per no indemnitzar els recurrents és perquè el Tribunal ja s'havia pronunciat sobre aquest punt, aquesta causa no s'hagués hagut d'admetre a tràmit. Ara bé, aquesta part no ha demanat res que ja hagués estat resolt. Les pretensions en les dues causes eren diferents: la sentència esmentada del 22 de setembre del 2013 resolva sobre l'emplaçament de l'EDAR i la sentència impugnada en aquest recurs d'empara hauria de resoldre en relació amb els perjudicis soferts i, per tant, sobre la indemnització corresponent.

Finalment, apunta que tot i que la normativa no ho reguli, l'Administració hauria d'establir distàncies de seguretat pels projectes de l'EDAR. I, en aquest sentit invoca l'article 27.2 de la Constitució que disposa que "Ningú no pot ésser privat dels seus béns o drets, si no és per causa justificada d'interès públic, mitjançant la justa indemnització i d'acord amb el procediment establert per la llei". Així com, els articles 4, 21, 27, 58 i 59 del Codi de l'Administració que, entre d'altres, indiquen que tant el Govern, com els comuns han d'administrar i tractar tots els ciutadans amb igualtat, sense que cap d'ells hagi de suportar cap càrrega suplementària sense ser degudament indemnitzat, encara que això sigui per a l'interès públic de la resta de ciutadans.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la nul·litat de les resolucions objecte de recurs i que determini l'existència de l'obligació del Govern d'indemnitzar els recurrents de la manera que se sol·licitava en el recurs d'apel·lació. També demana que es condemni el Govern al pagament de les costes processals ocasionades en aquest procediment, inclosos els honoraris d'advocat, de procurador i de pèrits.

Setè

El 4 de novembre del 2013, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per manca de contingut constitucional de les seves pretensions, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Una vegada més, després de recordar la naturalesa del recurs d'empara, el Ministeri Fiscal considera que la part recurrent pretén la revisió de la interpretació i l'aplicació del dret ordinari efectuades per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Destaca que els recurrents reproduïen els plantejaments que ja van ser resolts en primera i en segona instància en relació amb la valoració de la prova pericial tècnica i la ubicació de l'EDAR.

Afegeix que s'ha donat una resposta concreta, fonamentada en Dret i lògica en relació amb les pretensions de les parts comparegudes. Les argumentacions i les valoracions contingudes en

aquestes resolucions judicials no es poden considerar arbitràries o mancades de fonamentació.

Per acabar, conclou que les proves aportades per les parts han estat valorades de manera conjunta i lògica i, per tant, no es pot al·legar la vulneració del dret a la jurisdicció.

Fonaments jurídics

Primer

Com s'ha exposat amb deteniment en els antecedents, els recurrents en empara al·leguen que les resolucions que impugnen de la Sala Administrativa de Tribunal Superior de Justícia han vulnerat els seus drets a la jurisdicció de l'article 10 de la Constitució pel fet de "no haver valorat" la conclusió de l'informe pericial que demostra el perjudici potencial que haurien patit com a conseqüència de l'ampliació de l'estació depuradora d'aigües residuals (EDAR). Aquesta manca de valoració hauria provocat que no coneguessin els arguments en els quals la Sala Administrativa basa la seva decisió desestimatòria de la pretensió indemnitzatòria, i aquest desconeixement seria la causa de la referida vulneració de l'article 10 de la Constitució.

Més concretament, pels recurrents, les resolucions recorregudes no entren a valorar les conclusions de l'informe pericial, perquè sostenen que el pèrit basa els perjudicis denunciats, no en els danys o perjudicis efectivament produïts per la posada en funcionament de l'EDAR, sinó en els danys o perjudicis que dedueix en abstracte del projecte de l'EDAR.

Segon

Els arguments adduïts pels recurrents no poden ser acollits i, en conseqüència, la seva pretensió no pot prosperar.

Basta llegir els fonaments jurídics cinquè i sisè de la sentència del 19 de juny del 2013, dictada en apel·lació, per comprovar que la Sala Administrativa no basa la seva decisió en el rebuig de l'informe del pèrit, sinó en l'argument clarament raonat i motivat que sosté que: primer, que la interposició de la reclamació es va produir quan no havien finalitzat les obres d'ampliació de l'EDAR i, com és lògic, els perjudicis que reclamen són aquells que dedueixen del projecte, no aquells que realment produeix el funcionament de l'EDAR, que no va poder al·legar, perquè encara no s'havien produït; segon, reitera que la Sala esmentada ja havia dictat una sentència anterior en què es descartava que el projecte d'adaptació i d'aplicació de l'EDAR produís aquests perjudicis indemnitzables; i, tercer, pel que fa a la situació del moment en què es dicta la sentència, declara que no s'ha acreditat cap dany cert i efectiu, en primer lloc, perquè no consta que els immobles hagin estat objecte de transferència a tercers i, en segon lloc, perquè, malgrat que aquest fet no impedeix valorar una hipotètica disminució del seu valor, el fet cert és que aquesta disminució no pot ser de cap manera l'equivalent a la pèrdua total d'aquest valor com sembla ser la pretensió de la qual parteix l'informe que, en tot cas, no acredita els perjudicis produïts pel funcionament efectiu de l'EDAR.

Tercer

El que s'ha dit en els fonaments anteriors porta dreturament a declarar la no admissió a tràmit del recurs d'empara en concórrer la causa de falta manifesta de contingut constitucional de la infracció denunciada de l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Per tot allò que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2013-37-RE interposat per la representació processal del Sr. Jean-Pierre, René, Guy Debliquis, del Sr. Marcel Duedra Grau, del Sr. Agustín Lois Fernández i dels consorts Ramon Porqueres Guitart i Lúdia Trullà Ruf, contra la sentència del 19 de juny del 2013 i contra l'aute del 20 de setembre del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal dels recurrents, al president de la Batllia, a la presidenta del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 2 de desembre del 2013.

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona Laurence Burgorgue-Larsen

President

Vicepresidenta

Carles Viver Pi-Sunyer Pierre Subra de Bieusses

Magistrat

Magistrat